

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 2019, nummers 674 – 697 vrijdag 28 juni 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Planschade.....	7
Natuurbescherming.....	8
Ambtenarenrecht.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	9
Bijstand	11
Volksverzekeringen.....	12
Bestuursrecht overig	12
Gemeentewet.....	12
Wet openbaarheid van bestuur / Wet politiegegevens.....	13
Wet openbare manifestaties	14
Vreemdelingenrecht.....	14
Regulier.....	14
Asiel.....	15
Richtlijnen en verordeningen	19

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 674

ABRS, 26-06-2019, 201806806/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roosendaal.

Awb

VERTROUWENSBEGINSEL. Toepassing uitspraak van de ABRS van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1694](#)). I.c. heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat het college het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat van handhavend optreden zou worden afgezien.

Besluit waarbij onder aanzegging van dwangsommen is gelast een loods te verwijderen en verwijderd te houden en de bedrijfsmatige activiteiten in de loods te staken en gestaakt te houden. [...]

[appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn beroep op het vertrouwensbeginsel niet slaagt. [...]

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 29 mei 2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:1694](#), dient, om aan te nemen dat een toezegging is gedaan, degene die zich beroept op het vertrouwensbeginsel aannemelijk te maken dat sprake is van uitlatingen en/of gedragingen van ambtenaren die bij de betrokkene redelijkerwijs de indruk wekken van een welbewuste standpuntbepaling van het bestuur over de manier waarop in zijn geval een bevoegdheid al dan niet zal worden uitgeoefend. [...]

De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat uit deze stukken niet blijkt dat dat het college heeft ingestemd met de aanwezigheid en het gebruik van de loods op het woonperceel. De stukken waaruit de toezegging volgens [appellant] zou blijken, zien namelijk uitsluitend op het bedrijfsterrein. Daar komt nog bij dat geen van deze stukken aan [appellant] is gericht. Verder is niet duidelijk op welke loods wordt gedoeld in het verslag van de bewonersbijeenkomst, zodat ook daarom daaruit niet kan worden afgeleid dat een toezegging is gedaan over de loods op het woonperceel. Ook de stelling van [appellant] dat namens het college mondeling aan hem is toegezegd dat de loods mocht blijven staan, is onvoldoende om een dergelijke toezegging aan te nemen, nu dat niet met stukken is onderbouwd.

Dat het college gedurende lange tijd niet handhavend heeft opgetreden tegen de aanwezigheid en het gebruik van de loods, terwijl het op de hoogte zou zijn van de aanwezigheid daarvan, betreft geen omstandigheid op grond waarvan gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt. Daargelaten of het college op de hoogte was van de overtreding, is de enkele omstandigheid dat het college bekend was met de overtreding, maar daartegen gedurende langere tijd niet heeft opgetreden, in dit geval onvoldoende om tot het oordeel te komen dat het college daardoor het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat daartegen niet meer handhavend zou worden opgetreden.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat het college het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat van handhavend optreden zou worden afgezien. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2021](#)

Zie ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum met nummer [ECLI:NL:RVS:2019:1991](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:2003](#) waarin ook toepassing wordt gegeven aan de uitspraak van de ABRS van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1694](#)).

JnB2019, 675

MK ABRS, 26-06-2019, 201806227/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Someren.

Awb bijlage 2 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

Wet bodembescherming 13

Wet milieubeheer 10.1

BEVOEGDHEID. Lasten onder dwangsom vanwege overtreding van de artikelen 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo, artikel 13 van de Wet bodembescherming en artikel 10.1 van de Wet milieubeheer. Hoewel de rechtbank bevoegd is kennis te nemen van beroepen tegen besluiten tot handhaving op grond van de Wabo, is de Afdeling op grond van artikel 2 van bijlage 2 van de Awb in eerste en enige aanleg bevoegd ten aanzien van beroepen tegen besluiten op grond van onder meer de Wet bodembescherming en de Wet milieubeheer. De door het college opgelegde lasten zijn ieder afzonderlijk ondeelbaar en gebaseerd op één en hetzelfde feitencomplex. In een dergelijke situatie is de Afdeling bevoegd in eerste en enige aanleg kennis te nemen van het beroep. Zie ter vergelijking de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:905](#)).

[ECLI:NL:RVS:2019:2005](#)

JnB2019, 676

ABRS, 26-06-2019, 201805229/1/A3

college ter beoordeling van geneesmiddelen (hierna: CBG), appellant.

Awb 1:3 lid 1

Geneesmiddelenwet (hierna: Gmw) 51 lid 1

BESLUIT. De afwijzing van een verzoek dat erop is gericht dat het CBG gebruik zal maken van zijn in artikel 51, eerste lid, van de Gmw neergelegde bevoegdheid om een handelsvergunning te schorsen, te wijzigen of in te trekken, is gericht op rechtsgevolg en daarmee een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Daaraan doet niet af dat artikel 51 van de Gmw niet voorziet in de mogelijkheid voor een derde om te verzoeken een handelsvergunning te schorsen, te wijzigen of in te trekken. Dat artikel 51, derde lid, van de Gmw uitdrukkelijk wel in een dergelijke mogelijkheid voorziet voor de houder van een handelsvergunning betekent nog niet dat een derde het CBG niet kan verzoeken gebruik te maken van zijn in artikel 51, eerste lid, van de Gmw neergelegde bevoegdheid.

[ECLI:NL:RVS:2019:2024](#)

JnB2019, 677

MK ABRS, 26-06-2019, 201802805/1/A2

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Awb 1:2 lid 3

BELANGHEBBENDE. Verlening subsidie Stichting Metropole Orkest. De Kunstenbond - die opkomt voor de belangen van bij de bond aangesloten medewerkers van het Metropole Orkest – moet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, derde lid, van de Awb worden aangemerkt bij het besluit tot subsidieverlening.

[ECLI:NL:RVS:2019:1984](https://ecli.nl/RVS:2019:1984)

JnB2019, 678

MK ABRS, 26-06-2019, 201805270/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden .

Awb 1:2 lid 1 en 3

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. Het college wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat ter plaatse van de woning van [appellant] weliswaar geurgevolgen van de uitbreiding zijn te verwachten, maar dit geen gevolgen van enige betekenis zijn omdat ter plaatse geen sprake is van een overbelaste situatie, terwijl de geurbelasting van de inrichting in vergelijking met de eerder vergunde situatie zal afnemen. Dat de milieugevolgen afnemen betekent niet dat deze zich niet voordoen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2271](https://ecli.nl/RVS:2017:2271)).

[ECLI:NL:RVS:2019:1990](https://ecli.nl/RVS:2019:1990)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 679

ABRS, 26-06-2019, 201805926/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Maasdriel.

Bouwbesluit 7.22

HANDHAVING. BOUWBESLUIT. Uit artikel 7.22 van het Bouwbesluit vloeit niet voort wanneer sprake is van overmatige hinder. Het is aan het college om dit vast te stellen. Het college komt die beoordelingsruimte toe. Het college is niet gehouden om beleid vast te stellen waarin is bepaald wanneer sprake is van overmatige hinder.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen de overlast die veroorzaakt wordt door twee houtkachels [...].

[...] Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, vloeit uit artikel 7.22 van het Bouwbesluit niet voort wanneer sprake is van overmatige hinder. Het is aan het college om dit vast te stellen. Anders dan [appellant] stelt, komt het college die beoordelingsruimte toe. Uit de nota van toelichting bij artikel 7.22 van het Bouwbesluit volgt dat het een restbepaling betreft die door het bevoegd gezag kan worden toegepast,

indien naar zijn oordeel optreden tegen het gebruik noodzakelijk is en meer specifieke bepalingen geen soelaas bieden. Anders dan [appellant] stelt, is het college niet gehouden om beleid vast te stellen waarin is bepaald wanneer sprake is van overmatige hinder. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college voor de beoordeling of sprake is van overmatige hinder ook niet gehouden was om aansluiting te zoeken bij het Gelders geurbeleid. Zoals het college heeft toegelicht, is dit beleid geschreven voor bedrijven en daarom niet toepasbaar met betrekking tot het vaststellen van geuroverlast bij particulieren. [...]

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college zich, gelet op de controles van 4 oktober 2017, 7 november 2017, 13 november 2017, 5 december 2017 en 17 december 2017, op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake was van overmatige hinder door de houtkachels. Weliswaar kan het door [appellant] overgelegde rapport van Buro Blauw van 24 mei 2017 een aanwijzing zijn dat sprake kan zijn van overmatige hinder, maar dat rapport is, gelet op de hiervoor genoemde controles, onvoldoende voor het oordeel dat het college ten onrechte heeft geweigerd om handhavend op te treden. Omdat er geen overtreding is geconstateerd, was het college niet bevoegd om handhavend op te treden tegen het gebruik van de houtkachels. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2012](#)

JnB2019, 680

MK ABRS, 26-06-2019, 201807001/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Cuijk.

Awb 5:37

VERBEURTE EN INVORDERING. Het is niet zo dat alle relevante feiten en omstandigheden die aan een invorderingsbesluit ten grondslag worden gelegd, daadwerkelijk door toezichthouders zelf dienen te zijn waargenomen. Relevante feiten en omstandigheden kunnen door toezichthouders ook worden vastgesteld. Feiten en omstandigheden kunnen zij bijvoorbeeld afleiden uit door hen aangetroffen stukken. In de enkele omstandigheid dat de toezichthouders niet zelf hebben geconstateerd dat meer dan twee wegingen zijn verricht, heeft de rechtbank dan ook terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat daarvoor geen dwangsommen zijn verbeurd. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 20 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3496](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:1997](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 681

MK ABRS, 26-06-2019, 201708737/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Binnenmaas, thans: Hoeksche Waard.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e
EVRM 8

WABO-milieu. Omgevingsvergunningen voor windmolenpark. Het EVRM kent geen uitdrukkelijk recht toe op een schone en stille omgeving, maar artikel 8 kan in het geding zijn indien de overlast zo is dat die de betrokkene in ernstige mate in zijn gezondheid treft of hem belet in zijn woongenot en zijn privé- of gezinsleven. Verwijzing naar arrest EHRM van 13 juli 2017, [ECLI:CE:ECHR:2017:0713JUD003834205](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/2017/0713/jud-003834205) (Jugheli tegen Georgië). I.c. woont [appellant] op een afstand van ruim 1.500 m van het windpark en bevindt de woning zich buiten de contour van 42 dB Lden die in het akoestisch onderzoek voor de bovenvariant van het voorkeursalternatief is berekend. Bij dit geluidniveau is geen sprake van hinder die [appellant] in ernstige mate in zijn gezondheid treft of hem belet in zijn woongenot en zijn privé- of gezinsleven, mede gelet op het feit dat de wettelijke grenswaarde 47 dB Lden bedraagt. [ECLI:NL:RVS:2019:1947](https://www.rechtspraak.nl/overheid/rijksrecht/verzoeken/2019/06/1947)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 21-06-2019, SHE 18/744 en SHE 18/931 ([ECLI:NL:RBOBR:2019:3416](https://www.rechtspraak.nl/overheid/rijksrecht/verzoeken/2019/06/3416));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 21-06-2019 (publ. 24-06-2019), LEE 19/1930 ([ECLI:NL:RBNNE:2019:2694](https://www.rechtspraak.nl/overheid/rijksrecht/verzoeken/2019/06/2694));
- MK ABRS, 26-06-2019, 201805270/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1990](https://www.rechtspraak.nl/overheid/rijksrecht/verzoeken/2019/06/1990); zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 678).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 682

MK ABRS, 26-06-2019, 201607516/2/A2

college van burgemeester en wethouders van Lansingerland,
verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.2, 6.3

PLANSCHADE. Deskundige. Inschakeling StAB. Inherent aan verzoek StAB is dat de StAB van de juiste relevante feiten uitgaat. De StAB is daarbij niet gebonden aan de stellingen van partijen.

Normaal maatschappelijk risico. Goede procesorde. Het college heeft in dit geval niet in strijd met een goede procesorde gehandeld door zich niet eerder dan in de schriftelijke reactie naar aanleiding van het verslag van de StAB op het standpunt te stellen dat een deel van de door geleden schade op grond van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro onder het normale maatschappelijke risico valt.

[..] tegemoetkoming in planschade afgewezen [...]

[...] planologische vergelijking

[...] De Afdeling heeft de StAB verzocht om door een onafhankelijke taxateur de waardevermindering van het perceel als gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan te laten vaststellen. Inherent aan dit verzoek is dat de StAB, die als deskundige is ingeschakeld en op basis van expertise adviseert, daarbij van de juiste relevante feiten uitgaat. De StAB is daarbij niet gebonden niet aan de stellingen van partijen.

[...] omvang van het normale maatschappelijke risico

[...] [...] betoogt dat het college in strijd met een goede procesorde heeft gehandeld door zich niet eerder dan in de schriftelijke reactie naar aanleiding van het verslag van de StAB op het standpunt te stellen dat een deel van de door haar geleden schade op grond van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro onder het normale maatschappelijke risico valt. Het college heeft aan de besluiten van 1 oktober 2013 en 27 september 2016 ten grondslag gelegd dat de door PG geleden schade op grond van artikel 6.3 van de Wro volledig voor haar rekening komt. Dat het college zich in deze besluiten niet tevens op het standpunt heeft gesteld dat de schade op grond van artikel 6.2, eerste lid, van de Wro in ieder geval gedeeltelijk voor haar rekening komt, betekent niet het college dat standpunt thans niet alsnog mag innemen. Het college was niet gehouden om dat standpunt, subsidiair, aan de besluiten van 1 oktober 2013 en 27 september 2016 ten grondslag te leggen. Die besluiten hielden immers in dat PG in het geheel geen aanspraak op een tegemoetkoming in planschade kon maken. De goede procesorde strekt in zo'n geval niet zo ver dat een partij in het kader van de vaststelling van de hoogte van de tegemoetkoming in planschade geen beroep op artikel 6.2, eerste lid, van de Wro mag doen, omdat zij in een eerder stadium van de procedure op dat punt geen voorbehoud heeft gemaakt of geen voorwaardelijk subsidiair standpunt heeft ingenomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1992](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 683

MK Rechtbank Overijssel, 29-05-2019 (publ. 20-06-2019), AWB 18/1049

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 2.9 lid 1

NATUURBESCHERMING. Vaststelling Natura 2000 beheerplan IJsselmeergebied 2017-2023. Bevoegdheid rechtbank. De rechtbank is ook bevoegd om kennis te nemen van het beroep van eiseres voor zover dat betrekking heeft op het niet in het beheerplan opnemen van een vrijstelling voor het kitesurfen op de locatie Andijk. Verwijzing naar ABRS 25 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2894](#).

Nu gelet op de rapporten van Waardenburg significante effecten van kitesurfen voor de instandhoudingsdoelstellingen van het gebied niet zijn uit te sluiten, is

de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten om in het beheerplan beperkingen op te leggen voor kitesurfen op de locaties Medemblik, Warder, Hemmeland, Workum en Muiderberg en om de locatie Andijk niet in het beheerplan op te nemen. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2019:1899](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 684

MK Rechtbank Amsterdam, 21-06-2019, AMS 18/4315

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
Nieuwe Rechtspositieregeling Gemeente Amsterdam (NRGA)

AMBTENARENRECHT. ONVOORWAARDELIJK ONTSLAG PROGRAMMAMANAGER RADICALISERING. De rechtbank is van oordeel dat in elk geval de schijn van belangenverstrengeling is ontstaan. Uit het dossier komt verder overtuigend naar voren dat de zakelijke relatie en de privérelatie tussen eiseres en [naam 3] met elkaar verstrengeld zijn geraakt. De rechtbank is van oordeel dat de aard en de ernst van het plichtsverzuim de disciplinaire maatregel van strafontslag rechtvaardigen. Daarbij zijn de volgende omstandigheden van belang. De stelselmatigheid waarmee eiseres gedurende een lange periode van ruim twee jaar een rol heeft gespeeld bij het verlenen van opdrachten aan [naam 3], de grote bedragen die daarmee gemoeid waren (circa € 300.000,- incl. btw in twee jaar) en de aannemelijkheid dat verweerder daarbij is benadeeld en [naam 3] is bevoordeeld. Daarbij weegt zwaar dat eiseres een zeer gevoelige positie bekleedde, waarvoor betrouwbaarheid en onafhankelijkheid boven iedere twijfel verheven moeten zijn. Zij heeft het vertrouwen dat haar werkgever in haar moet kunnen stellen onherstelbaar beschadigd. De door eiseres aangehaalde uitspraak leidt niet tot een ander oordeel, nu in die zaak juist niet was gebleken dat het handelen heeft geleid tot benadeling. Zoals hiervoor is overwogen is in het geval van eiseres voldoende aannemelijk dat verweerder door de handelwijze van eiseres is benadeeld. De overige argumenten die eiseres aanvoert, waaronder haar leed, de duur van haar dienstverband, en de negatieve wijze waarop zij in het nieuws is geraakt, leggen onvoldoende gewicht in de schaal om tot een ander oordeel te komen.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:4369](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2019, 685

Rechtbank Amsterdam, 03-04-2019 (publ. 26-06-2019), AMS 18/6048

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

WW 19 lid 1 aanhef en onderdeel e

WERKLOOSHEID. BEËINDIGING, HERZIENING, TERUGVORDERING, BOETE. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. De rechtbank concludeert dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat eiser vanaf 13 september 2014 niet in Nederland verbleef. Verweerder heeft de WW-uitkering van eiser niet mogen beëindigen, herzien en terugvorderen. Verweerder heeft ook geen boete mogen opleggen.

Voor verweerder staat vast dat eiser op 13 september 2014 naar Polen is vertrokken en geen recht had op een WW-uitkering met ingang van 15 september 2014. Eiser heeft door niet te melden dat hij vanaf 13 september 2014 in het buitenland verblijft de inlichtingenplicht geschonden. Daarom wordt eisers uitkering over de periode van 15 september 2014 tot en met 8 februari 2015 ingetrokken en teruggevorderd. Voor het overtreden van de inlichtingenplicht is ook een boete opgelegd. Uit de gegevens van de afdeling Handhaving blijkt dat eisers inkomen slechts € 381,63 per maand bedraagt, zodat hij geen geld overhoudt om de boete te betalen. Daarom is de boete gewijzigd vastgesteld op het minimumbedrag van € 40,-. Het bezwaar voor zover gericht tegen de boete is daarom gegrond.

Rechtbank: [...] Verweerder baseert zijn standpunt dat eiser vanaf 13 september 2014 buiten Nederland verbleef op het feit dat hij niet woonde op het adres aan de [adres] waar hij stond ingeschreven. Verder is volgens een lijst met aankomst- en vertrekgegevens die de werkgever van eiser heeft overgelegd, eiser op 13 september 2014 teruggekeerd naar Polen. Dit strookt met de Suwinet-gegevens, aldus verweerder. Tot slot heeft verweerder ter zitting toegelicht dat als iemand langer dan drie maanden in Nederland woont, die persoon zorgverzekeringsplichtig is en de (nominale) zorgpremie moet betalen. Van dergelijke betalingen is uit de bankafschriften niet gebleken, wat aannemelijk maakt dat eiser niet in Nederland heeft verbleven. Het is niet duidelijk of eiser zelf de door hem overgelegde pinbetalingen heeft gedaan, zodat deze pinbetalingen ook niet aannemelijk maken dat hij op de betreffende data in Nederland was.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder met de onder 8. genoemde omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, er niet in is geslaagd om voldoende aannemelijk te maken dat eiser na toekenning van zijn WW-uitkering niet in Nederland verbleef. De rechtbank is van oordeel dat verweerder aan zijn standpunt slechts zeer indirecte argumenten ten grondslag heeft gelegd. Dat eiser niet gewoond heeft op het adres [adres] te Tilburg staat vast. Eiser heeft ter zitting verklaard dat dit adres een correspondentieadres was. Dit betekent echter niet dat eiser daarom niet in Nederland heeft verbleven. Eiser kan immers op een ander adres hebben gewoond en dat geeft hij ook aan. Dat eiser geen (nominale) zorgpremie heeft betaald, terwijl dit een verplichting is voor mensen die langer dan drie maanden in Nederland wonen, betekent ook niet dat eiser niet in Nederland heeft verbleven. Of eiser al dan niet verzekeringsplichtig is, en of eiser eventuele betalingsverplichtingen voor die verzekering is nagekomen, zegt namelijk niets over zijn feitelijke verblijfsituatie. Tot slot zijn de lijsten met vertrek- en aankomstgegevens in samenhang bezien met de Suwinet-gegevens naar het oordeel van

de rechtbank onvoldoende om aannemelijk te maken dat eiser niet in Nederland verbleef. Uit de Suwinet-gegevens kan alleen met zekerheid worden afgeleid in welke periodes arbeidsuren zijn verloond, maar hieruit blijkt niet op welke dagen iemand buiten Nederland verbleef.

De rechtbank concludeert dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat eiser vanaf 13 september 2014 niet in Nederland verbleef. Daarom is ten onrechte het recht op WW-uitkering beëindigd, herzien en is ten onrechte die uitkering teruggevorderd.

De bewijslast die met betrekking tot een punitief besluit (de boete) op verweerder rust is zwaarder dan met betrekking tot een reparatoir besluit (de herziening en terugvordering). Met de conclusie dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat eiser vanaf 13 september 2014 niet in Nederland verbleef is ook de vraag beantwoord of verweerder heeft aangetoond dat eiser toen niet in Nederland verbleef. De boete is dus ten onrechte opgelegd.

Verweerder heeft de WW-uitkering van eiser niet mogen beëindigen, herzien en terugvorderen. Verweerder heeft ook geen boete mogen opleggen. Dit betekent dat het beroep gegrond is en de rechtbank het bestreden besluit vernietigt. Ook herroept de rechtbank de primaire besluiten 1 en 2 en het besluit van 13 februari 2018. Deze uitspraak treedt in de plaats van het vernietigde bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:2544](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 686

CRvB, 28-05-2019 (publ. 24-06-2019), 18/2908 PW

dagelijks bestuur van de intergemeentelijke sociale dienst Brunssum Onderbanken Landgraaf.

PW 19a lid 1 aanhef en onder c

PARTICIPATIEWET. Vaststaat dat appellant en X allebei hun hoofdverblijf hebben in de woning op het uitkeringsadres. De toepasselijke huurovereenkomst dateert van 1 september 1976. Uit de brief van de verhuurder van 1 juni 2006 blijkt dat er met ingang van 17 mei 2006 een aanvulling heeft plaatsgevonden op even genoemde huurovereenkomst in die zin dat appellant medehuurder is geworden. Anders dan appellant betoogt, volgt uit de aard van het medehuren dat de medehuurder geen commerciële overeenkomst heeft. Vergelijk de uitspraak van 9 januari 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:198](#). Er is sprake van één gehuurd object voor één huurprijs. In de overeenkomst heeft de verhuurder namelijk niet afzonderlijk afspraken gemaakt met zowel appellant als X ten aanzien van het gehuurde en de te betalen huur. Van een commerciële overeenkomst is dus geen sprake. De omstandigheid dat appellant en X ieder hoofdelijk aansprakelijk zijn en dat zij maandelijks ieder afzonderlijk de helft van de huur aan de verhuurder betalen

maakt dit niet anders. Onder voornoemde omstandigheden is sprake van met elkaar verbonden rechtsposities.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1939](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 687

CRvB, 13-06-2019 (publ. 21-06-2019), 17/3675 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 6

AOW. INGEZETENE. Vastgesteld kan slechts worden dat appellant voor een jaar studie in Nederland was en gedurende een deel van die tijd over zelfstandige woonruimte beschikte. De intentie om zich duurzaam in Nederland te vestigen kan daaruit niet ondubbelzinnig worden afgeleid. De omstandigheden op zichzelf zijn onvoldoende om te spreken van een duurzame band van persoonlijke aard. Alles bij elkaar genomen kan slechts worden geconstateerd dat appellant in verband met zijn studie een jaar in Nederland heeft verbleven. Dat is onvoldoende om ingezetenschap aan te nemen. Appellant heeft in hoger beroep gesteld in de in geding zijnde periode gedurende circa 21 uur per week werkzaam te zijn geweest in de Rotterdamse haven. Hij was daar naar eigen zeggen onderworpen aan de loonbelasting en betaalde AOW-premie. Ter onderbouwing daarvan heeft hij een tweetal verklaringen overgelegd van zijn neef en diens echtgenote. Aan de overgelegde verklaringen kan geen doorslaggevende betekenis worden gehecht. Er is naast deze verklaringen geen enkel aanknopingspunt om aan te nemen dat appellant in de periode ter zake van in dienstbetrekking verrichte arbeid aan de loonbelasting onderworpen was. Hiermee is niet voldaan aan de eis dat een (potentieel) verzekerde voor jaren waarover via een pensioenoverzicht reeds een standpunt was bepaald, deugdelijk en toereikend dient te motiveren waarom de eerdere vaststelling onjuist was.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1900](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Gemeentewet

JnB2019, 688

MK Rechtbank Noord-Holland, 21-06-2019, HAA 18/20

Gemeentewet 25 lid 2, lid 3, lid 4

GEMEENTEWET. GEHEIMHOUDING. Nu sprake is van oplegging van geheimhouding door het college van burgemeester en wethouders aan de raad, vervalt deze geheimhoudingsplicht indien de oplegging niet door de raad in zijn eerstvolgende vergadering die blijkens de presentielijst door meer dan de helft van het aantal zitting hebbende leden is bezocht, wordt bekrachtigd. Nu dit niet is gebeurd, is de opgelegde geheimhouding van rechtswege komen te vervallen. [ECLI:NL:RBNHO:2019:5296](https://ecli.nl/RBNHO:2019:5296)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur / Wet politiegegevens

JnB2019, 689

MK ABRS, 26-06-2019, 201802509/1/A3

korpschef van politie.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10

Wet politiegegevens (Wpg) 1, 25

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. WET POLITIEGEGEVENS. De betrokken documenten bestaan weliswaar grotendeels uit politiegegevens - waarop de Wpg van toepassing is en niet de Wob -, maar niet uitsluitend. Zo bevatten de documenten naast aangiften en verklaringen van betrokkenen, die tot de desbetreffende natuurlijke persoon zijn te herleiden en wel politiegegevens zijn, bijvoorbeeld ook processen-verbaal van bevindingen en onderzoeken van politieambtenaren. Die stukken bestaan niet volledig uit politiegegevens. Voor zover het niet om politiegegevens gaat, vallen deze documenten onder de Wob. Ten aanzien van deze documenten dan wel gedeelten uit deze documenten die onder de Wob vallen, heeft de korpschef zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat deze konden worden geweigerd krachtens artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob. Alle tot geïdentificeerde of identificeerbare personen herleidbare gegevens zijn immers politiegegevens die zijn verwerkt in het kader van de uitoefening van de politietak en daarop is de Wob niet van toepassing.

[ECLI:NL:RVS:2019:2004](https://ecli.nl/RVS:2019:2004)

JnB2019, 690

Tussenuitspraak MK Rechtbank Noord-Holland, 21-06-2019, HAA 17/3265 T

college van burgemeester en wethouders van Haarlem, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Gedeeltelijke inwilliging Wob-verzoek. Bij een e-mailbericht gevoegde bijlage maakt integraal onderdeel uit van het betreffende e-mailbericht. Dit betekent dat bij e-mailberichten gevoegde bijlagen vallen onder het verzoek van eiseres.

Het bestreden besluit is voor zover het betreft nader genoemde e-mailwisselingen én voor zover sprake is van bijlagen die onderdeel uitmaken

van verstrekte e-mailberichten, genomen in strijd met artikel 3 van de Wob. Het ligt op de weg van verweerder om ook deze onderdelen te betrekken bij het verzoek en mogelijke bijlagen en e-mailberichten dan wel integraal aan eiseres te verstrekken, dan wel - indien zich een van de weigeringsgronden van de Wob voordoet - per document of onderdeel van dat document te motiveren waarom openbaarmaking moet worden geweigerd.

[ECLI:NL:RBNHO:2019:5293](https://ecli.nl/RBNHO:2019:5293)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB2019, 691

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 05-06-2019 (publ. 26-06-2019), AMS 19/2313

burgemeester van Amsterdam, verweerder.

Grondwet 7, 9

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5

WET OPENBARE MANIFESTATIES. Protesten Pro-Palestina demonstrant zijn uitsluitend als eenmansprotest aan te merken. Eenmansprotesten zijn individuele acties en hebben geen collectief karakter. Zij vallen daarom niet onder de Wom. Verweerder heeft verzoeker ten onrechte een beperking gesteld op grond van artikel 5, eerste lid, van de Wom, terwijl de Wom op verzoekers geval niet van toepassing is.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:4275](https://ecli.nl/RBAMS:2019:4275)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 692

MK ABRS, 25-06-2019, 201808225/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. Buitenschuldbeleid. Het is uiteindelijk aan de staatssecretaris en niet aan de DT&V om te beoordelen of de vreemdeling aan de vereisten voor verlening van een verblijfsvergunning regulier op grond van het buitenschuldbeleid voldoet. De staatssecretaris kon de aanvraag dan ook niet afwijzen op de enkele grond dat de DT&V geen positief zwaarwegend advies heeft afgegeven.

Niet in geschil is dat de vreemdeling geen positief zwaarwegend advies van de DT&V heeft overgelegd, terwijl het buitenschuldbeleid dat wel vereist. Hoewel de rechtbank

terecht heeft overwogen dat de DT&V over specifieke expertise beschikt om te adviseren over buitenschuldsituaties, heeft zij niet onderkend dat het uiteindelijk aan de staatssecretaris en niet aan de DT&V is om te beoordelen of de vreemdeling aan de vereisten voor verlening van een verblijfsvergunning regulier op grond van het buitenschuldbeleid voldoet. De staatssecretaris kon de aanvraag dan ook niet afwijzen op de enkele grond dat de DT&V, een ambtelijke dienst van het ministerie van Justitie en Veiligheid, geen positief zwaarwegend advies heeft afgegeven. Hij heeft daarmee in het geheel niet gemotiveerd aan welke vereisten de vreemdeling nog moet voldoen om wél een verblijfsvergunning op grond van het buitenschuldbeleid te krijgen. Dit klemt te meer gelet op de vele inspanningen en pogingen die de vreemdeling al heeft verricht om zijn vertrek naar Benin te realiseren.

[ECLI:NL:RVS:2019:1973](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 693

MK ABRS, 26-06-2019, 201801581/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Ahwazi en hun positie in Iran. Het enkel zijn van Ahwazi is geen reden om iemand een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Indien geloofwaardig wordt geacht dat de vreemdeling in Nederland politiek actief is geworden en opkomt voor de rechten van Ahwazi in Iran en dat zijn activiteiten voortkomen uit een fundamentele politieke overtuiging, mag de staatssecretaris niet van de vreemdeling verwachten dat die zich bij terugkeer naar Iran terughoudend opstelt bij de uitoefening daarvan.

Er zijn bij de Afdeling meer zaken aanhangig over Ahwazi en hun positie in Iran, al dan niet nadat zij in Nederland zijn opgekomen voor hun rechten. Uit oogpunt van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming in algemene zin en de actualiteitswaarde van deze uitspraak, betreft de Afdeling bij haar toetsing ook stukken waarop partijen pas na de uitspraak van de rechtbank een beroep hebben gedaan. [...] In het licht van het verhandelde ter zitting en de in hoger beroep ingebrachte informatie - waaronder het rapport Country Policy and Information Note - Iran: Ahwazis and Ahwazi political groups van het UK Home Office van juni 2018 - en de standpunten van partijen daarover, oordeelt de Afdeling dat Ahwazi niet wegens hun Arabische afkomst alleen gevaar lopen in Iran. Het enkel zijn van Ahwazi is dus geen reden om iemand een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

Nu Ahwazi niet als zodanig gevaar lopen als bedoeld in het beleid van de staatssecretaris in de paragrafen C2/3.2 en C2/3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, moet ook een Ahwazi uit Iran specifiek hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden stellen en aannemelijk maken, waaruit een gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het

Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op een onmenselijke behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM valt af te leiden.

Ter zitting bij de Afdeling heeft de staatssecretaris toegelicht dat als een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn activiteiten voor, dan wel lidmaatschap van The Arab Struggle Movement for the Liberation of Al-Ahwaz (hierna: de ASMLA), in het algemeen, behoudens contra-indicaties, een verblijfsvergunning asiel zal worden verleend. Hetzelfde geldt voor activiteiten voor, dan wel een lidmaatschap van de Arab Front for Liberation of Al-Ahwaz. [...] De Afdeling stelt vast dat de staatssecretaris geloofwaardig acht dat de vreemdeling in Nederland politiek actief is geworden en opkomt voor de rechten van Ahwazi in Iran en dat hij daarbij niet heeft bestreden dat de activiteiten van de vreemdeling in dit verband voortkomen uit een fundamentele politieke overtuiging. Als van dat laatste sprake is, mag de staatssecretaris niet van de vreemdeling verwachten dat die zich bij terugkeer naar Iran terughoudend opstelt bij de uitoefening daarvan. De Afdeling wijst hierbij op haar uitspraken van 18 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2424](#), r.o. 8.2. en 21 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3735](#), r.o. 7. Door van de vreemdeling te verwachten dat die voordat hij terugkeert naar Iran, berichten waaruit zijn politieke overtuiging blijkt van zijn Facebookpagina verwijderd en verwijderd houdt, eist de staatssecretaris ten onrechte terughoudendheid van de vreemdeling. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2019:1970](#)

JnB2019, 694

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 10-04-2019 (publ. 27-06-2019), NL19.5886 (beroep) en NL19.5887 (voorlopige voorziening)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Homoseksueel DRC. Verweerder is onvoldoende ingegaan op landeninformatie op grond waarvan waarmee vreemdeling bestrijdt dat DRC (Kinshasa) voor LHBTI niet veilig is.

Het USDOS Country Report en het OHCHR rapport maken melding van onrechtmatige aanhoudingen en detentie vanwege (toegeschreven) seksuele gerichtheid en/of gender. LHBTI worden aangehouden en vervolgd op grond van artikel 176 van de Code Pénal waarin handelingen tegen de openbare zedelijkheid strafbaar zijn gesteld. 26 lokale organisaties melden dat LHBTI vaak slachtoffer zijn van onrechtmatige detentie, intimidatie en afpersing door politie. Het USDOS Country Report maakt melding van intimidatie door de veiligheidsdienst en justitiële instanties ('harassment by the SSF and the judiciary').

Deze landeninformatie geeft een minder rooskleurig beeld van de wijze waarop overheidsinstanties LHBTI in de DRC bejegenen dan het beeld dat in het ambtsbericht is geschetst. Verweerder is in het bestreden besluit niet inhoudelijk op deze landeninformatie ingegaan. Verweerder heeft slechts naar het ambtsbericht verwezen en zich op het standpunt gesteld dat de door eiser ingebrachte landeninformatie niet tot een ander oordeel leidt. Uit die landeninformatie blijkt echter niet dat van deze bejegening

van LHBTI in Kinshasa 'geen of incidenteel' sprake is en dat zij zich daarover bij hogere autoriteiten kunnen beklagen. Wat dit laatste betreft, gaat verweerder er in het ten aanzien van de DRC gevoerde beleid van uit dat het voor LHBTI niet mogelijk is bescherming te krijgen van de autoriteiten. De omstandigheid dat, zoals in het bestreden besluit naar voren is gebracht, bij de totstandkoming van het ambtsbericht van het Country Report gebruik is gemaakt, maakt niet dat de daarin vermelde informatie over de bejegening van LHBTI niet relevant is. Ook maakt de omstandigheid dat niet is vermeld op welke tijdsperiode het Country Report ziet, niet dat deze landeninformatie buiten beschouwing kan blijven. Het Country Report dateert van april 2018. Daarom mag ervan worden uitgegaan dat de daarin vermelde informatie betrekking heeft op een recente periode. Het standpunt van verweerder dat het OHCHR rapport wordt geacht te zijn meegenomen in het ambtsbericht omdat het vóór het ambtsbericht is uitgebracht, maakt evenmin dat aan de daarin vermelde informatie voorbij kan worden gegaan nu het ambtsbericht daarmee niet (volledig) in lijn is. Het bestreden besluit is daarom op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

Ook ten aanzien van de discriminatie in de DRC lopen het ambtsbericht en de door eiser aangevoerde landeninformatie uiteen. Het ambtsbericht vermeldt dat homoseksualiteit niet wordt geaccepteerd, maar over het algemeen wel wordt getolereerd en LGBTI incidenteel beledigingen en fysieke en verbale agressie ondergaan. Het Country Report en het OHCHR rapport melden dat geweld en vernedering voor LHBTI dagelijkse realiteit is en een bron van voortdurende angst' ('acts of violence and degrading treatment is a daily reality and a source of constant fear'). Discriminatie van LHBT'ers is diep geworteld in de Congolese samenleving en is grotendeels onzichtbaar ('discrimination against LGBT people is deeply ingrained in society, and is largely invisible'). Omdat LHBTI niet op bescherming van de autoriteiten kunnen rekenen, had verweerder in het bestreden besluit niet kunnen volstaan met de conclusie dat het niet aannemelijk is dat eiser vanwege zijn homoseksualiteit niet zal worden gediscrimineerd.

Uit de landeninformatie blijkt dat de situatie in de DRC recent enigszins is verbeterd in die zin dat meer LHBTI voor hun gerichtheid uitkomen, dat LHBTI belangenorganisaties van zich laten horen en dat homoseksualiteit in Kinshasa minder omstrede is dan in de provincie. Dit is weliswaar relevant, maar zonder nadere motivering onvoldoende voor de conclusie dat eiser in Kinshasa geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt. Verweerder heeft zijn conclusie niet nader gemotiveerd. Het bestreden besluit kan daarom niet in stand blijven.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6397](https://www.ecli.nl/RBDHA:2019:6397)

JnB2019, 695

MK ABRS, 24-06-2019, 201806586/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 2 q, 40

Vw 2000 1

Vb 2000 3.6a, 6.1b, 6.1e

ASIEL. Geen verplichting voor de staatssecretaris om bij een opvolgende aanvraag ambtshalve te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt

voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 8 van het EVRM of uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000. Dat de vreemdeling niet eerder zelfstandig zijn asielrelaas naar voren heeft gebracht is niet relevant. Dat de staatssecretaris een opvolgende aanvraag inhoudelijk heeft behandeld betekent niet dat die aanvraag als eerste aanvraag moet worden aangemerkt.

De staatssecretaris voert aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het hier gaat om een opvolgende asielaanvraag. Bij zo'n aanvraag beoordeelt hij immers niet ambtshalve of een vreemdeling in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd krachtens artikel 8 van het EVRM of voor uitstel van vertrek krachtens artikel 64 van de Vw 2000.

De staatssecretaris voert terecht aan dat uit artikel 1 van de Vw 2000 de definitie van een opvolgende aanvraag volgt, waarvan hij niet kan afwijken. Dit artikel strekt tot omzetting van artikel 2, aanhef en onder q, van de Procedurerichtlijn. Uit deze artikelen volgt dat een opvolgende aanvraag, kort gezegd, een latere asielaanvraag is nadat een definitieve beslissing op een eerdere asielaanvraag is genomen.

De staatssecretaris heeft eerder definitief beslist op de asielaanvraag die de moeder in 2000 mede voor de vreemdeling heeft ingediend. Dat de vreemdeling niet eerder zelfstandig zijn asielrelaas naar voren heeft gebracht, is gelet op artikel 2, aanhef en onder q, van de Procedurerichtlijn niet relevant voor de beantwoording van de vraag of onderhavige aanvraag een opvolgende of eerste asielaanvraag is (vergelijk de uitspraak van 24 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2815](#)). Uit die uitspraak en uit artikel 40, derde lid, van de Procedurerichtlijn volgt daarnaast, anders dan de vreemdeling in zijn schriftelijke uiteenzetting aanvoert, dat de omstandigheid dat de staatssecretaris een opvolgende aanvraag inhoudelijk heeft behandeld, niet betekent dat die aanvraag als eerste aanvraag moet worden aangemerkt. Gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#), punt 16, bestaat geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen, zoals de vreemdeling heeft verzocht in zijn schriftelijke uiteenzetting, omdat redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de wijze waarop de opgeworpen vraag over de betrokken Unierechtelijke rechtsregel moet worden beantwoord.

Omdat in artikel 3.6a en artikel 6.1e van het Vreemdelingenbesluit 2000 geen verplichting voor de staatssecretaris is neergelegd om bij een opvolgende aanvraag ambtshalve te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 8 van het EVRM of uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000, heeft de staatssecretaris niet ten onrechte deze beoordeling achterwege gelaten in zijn besluit van 5 juni 2018. [ECLI:NL:RVS:2019:1969](#)

JnB2019, 696

Rechtbank Den Haag, 08-05-2019 (publ. 25-06-2019), AWB 18/5509

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Mvv nareis Syrië. Referent is binnengekomen als nareiziger, maar heeft vervolgens een zelfstandige asielvergunning aangevraagd en gekregen.

Het is vaste jurisprudentie dat een vreemdeling deel kan uitmaken van maar één kerngezin. In zoverre kan verweerder worden gevolgd in zijn standpunt dat een nareiziger zelf niet als referent kan optreden voor een ander persoon. In onderhavige zaak is evenwel niet in geschil dat referent een zelfstandige asielvergunning heeft aangevraagd. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiseres gesteld dat referent dienstplichtig is en hij bij een controle- of grenspost aangehouden zou kunnen worden. Met een geldige mvv kon hij de grens wel passeren. Eiser heeft daarom ervoor gekozen gebruik te maken van de nareisprocedure, zodat hij Syrië veilig kon verlaten. Voorts heeft de gemachtigde van eiseres gesteld dat referent bij binnenkomst in Nederland direct te kennen heeft gegeven dat hij geen recht had op verblijf op grond van nareis omdat hij getrouwd is en daarom een zelfstandige asielvergunning heeft aangevraagd. Verweerder heeft deze omstandigheden niet betwist.

In hoofdstuk C2/4.1 van de Vc, zoals die luidt sinds 1 januari 2019, staat vermeld dat in gevallen waarin de nareiziger na inreis in Nederland zelf als referent op wil treden voor een ander persoon, verweerder een dergelijke nareisaanvraag kan afwijzen. Het nieuwe beleid impliceert door deze 'kan'-bepaling een belangenafweging en lijkt dan ook meer ruimte te bieden dan het beleid zoals dat gold ten tijde van het bestreden besluit. De rechtbank ziet dan ook aanleiding voor het oordeel dat verweerder met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht van dat beleid had moeten afwijken. Het is de rechtbank niet gebleken dat verweerder een dergelijke belangenafweging heeft gemaakt, dan wel de hiervoor door eiseres gestelde omstandigheden daarbij heeft betrokken.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5328](https://ecli.nl/RBDHA:2019:5328)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 697

HvJEU, Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Verenigd Koninkrijk) op 26-03-2019, O A, C-255/19

Richtlijn 2004/83/EG 11 lid 1, 2 e, 7

ERKENNINGSRICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Bescherming van het land van zijn nationaliteit.

- 1) Dient „bescherming [...] van het land van zijn nationaliteit” in de zin van artikel 11, lid 1, onder e) en artikel 2, onder e) van [richtlijn 2004/83/EG; de erkenningsrichtlijn] te worden opgevat als bescherming van staatswege?
- 2) Dient bij de beslissing over de vraag of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 2, onder e), van [de erkenningsrichtlijn] en de vraag of er bescherming beschikbaar is tegen dergelijke vervolging in de zin van artikel 7 [van de erkenningsrichtlijn], de „beschermingstest” of het „beschermingsonderzoek” op beide

vragen te worden toegepast en zo ja, gelden voor die test of dat onderzoek in beide gevallen dezelfde criteria?

3) Wanneer geen rekening wordt gehouden met de beschikbaarheid van bescherming door niet-staatsactoren in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), en ervan uitgaande dat het antwoord op vraag 1) hierboven bevestigend is, dienen bij de beoordeling of de bescherming doeltreffend of beschikbaar is alleen beschermende handelingen/functionies van staatsactoren in aanmerking te worden genomen of kan rekening worden gehouden met de beschermende handelingen/functionies van particuliere actoren (het maatschappelijk middenveld), zoals families en/of clans?

4) Zijn – zoals is aangenomen in vragen 2) en 3) – de criteria voor het „beschermingsonderzoek” dat moet worden gevoerd wanneer beëindiging in de context van artikel 11, lid 1, onder e), wordt overwogen, dezelfde als die welke in de context van artikel 7 gelden?

[C-255/19](#)

[Naar inhoudsopgave](#)